

Den internationale penitentiære Kommission.

Kommissionen holdt møder i indenrigsministeriet i Paris fra 1 til 5 Juni 1878.

Tilstede vare: Præsidenten Dr. Wines (Unionen i Amerika), Almquist (Sverig), Stevens (Belgien), Yvernès, Ch. Lucas, Berenger, Choppin, (Frankrig), Gerlé (Sverig), de Padua Fleury (Brasilien), Durand Dassier (Frankrig), Dr. Guillaume (Sveits) Sekretær.

I møderne gaves oplysning om og forhandlede forberedelserne til den forestående kongres i Stockholm. Således vedtoges det at lade discussionen i hver til forhandling på kongressen opstillet spørgsmål indlede af en „co-rapporteur“, som har at give en kort udsigt over hovedrapporteurens fremstilling af spørgsmålet, som i den anledning leveres trykt, og det eller de resultater, hvortil denne er kommen, og hertil føje sine egne oplysninger og bemærkninger. Kommissionen har derved troet at bidrage til en livligere discussion.

Desuden forelagdes forslag til statuter for „la commission pénitentiaire internationale,“ efter opfordring udarbejdet af Holtzendorff og Guillaume.

Forslaget lyder således:

Kommissionens formål.

1. Der vælges en international penitentiar Kommission, som har den opgave:

a. At discutere og foreslå regeringerne almindelige forholdsregler, som anvendte i alle lande ville være istand til bedre at forebygge forbrydelser, til sikrere at ramme forbryderne og til at give de skyldige en virksommere afstraffelse.

b. At samle de oplysninger og udveksle de erfaringer, som ere gjorte af de præventive institutioner, politiet, straffelovningen, straffefuldbyrdelsen, såvel i opdragelsesanstalterne for unge forbrydere som i straffeanstalterne for voksne, og endelig ved tilsynet med de løsladte fanger.

Organisation.

2. Kommissionen består af de officielle delegerede fra de lande, som interessere sig for den stillede opgave.

3. Ethvert land kan udnævne en eller flere delegerede til Kommissionen men har kun ret til én stemme ved afstemninger.

4. Kommissionen samles én gang hvert år skiftevis i et af de lande, som slutte sig til nærværende forslag. Dagen og stedet for sammenkomsterne bestemmes af Kommissionen.

5. Den udnævner sit bureau, bestående af en præsident, en vicepræsident og en sekretær.

6. Præsidenten leder forhandlingerne; under hans forfald træder vicepræsidenten i hans sted, og denne er desuden skatmester. Sekretæren affatter de skriftlige rapporter.

7. Kommissionen offentliggjør på Fransk i „bulletin international pénitentiaire“:

a. De love og organiske bestemmelser for straffeanstalterne, som ere givne af de forskellige regeringer.

b. Beretningerne om de spørgsmål, som ere optagne på de internationale penitentiære kongressers programmer.

c. De originale artikler og afhandlinger om penitentiære spørgsmål, som erkendes for at være af almindelig interesse.

Den indretter den internationale penitentiære statistik.

8. Ved de årlige sammenkomster forhandler Kommissionen de spørgsmål, som bureauet har sat på dagsordenen. Ethvert medlem har ret til at fremsætte spørgsmål til forhandling i Kommissionen. Disse skulle tilsendes præsidenten mindst 3 måneder før Kommissionens sammentræden.

9. Kommissionens beslutninger ere ikke bindende for regeringerne.

10. Den bestemmer dag og sted for de internationale penitentiære kongresser, forfatter programmet og antager hver gang et reglement for disse sammenkomster.

11. I reglen skal der hengå 5 år imellem hver kongres.

12. I den hensigt at gjøre spørgsmålene om den penitentiære reform populære lader Kommissionen under sine årlige sammenkomster og under kongressessionerne afholde

offenlige møder og udnævner for dette øjemød mænd til at holde foredrag.

13. Til bestridelsen af omkostningerne ved offentliggørelsen af Kommissionens skriftlige beretninger, circulærer, rapporter og undersøgelser, korrespondance m. m. tilstår Kommissionen årlig sit bureau 8 til 15000 frcs., som skulle ydes af staterne ved bidrag på mindst 25 og højst 50 frcs. pr. million indbyggere. Enhver delegeret har det hverv at erholde af sin regering denne tilståelse, som han ved de årlige sammenkomster overleverer vicepræsidenten, der udfører skatmesterens forretninger.

14. Bureauet udfører Kommissionens beslutninger. Det er dens organ ligeoverfor regeringerne. Det sammenkalder Kommissionen og bestemmer dagsordenen ved møderne. I mellemtiden mellem møderne udfører det de løbende forretninger.

15. Det rådspørger Kommissionens medlemmer ved hjælp af et circulære, når det ikke anser en forhandling for nødvendig.

16. Hele korrespondancen føres af sekretæren, som skal opsætte de nødvendige skrivelser og opbevare Kommissionens arkiv.

17. Alle bureauets akter, circulærer og forslag skulle bære præsidentens eller vicepræsidentens og sekretærens underskrift.

18. Bureauet afgiver hvert år en rapport til Kommissionen om ledelsen, et udkast til budgettet såvelsom regnskabet. Disse rapporter såvelsom de skriftlige beretninger om Kommissionens møder tilstilles alle de interesserede regeringer. —

Af motiverne til foranstående forslag fremhæves. Ligesom den internatinnale penitentière kongres i London 1872 bragte mænd fra alle lande, som stod i spidsen for fængslernes bestyrelse og som søgte at finde de virksomste midler til at beskytte samfundet mod forbrydelser, i forbindelse med hverandre, således have de særlige forhandlinger mellem de officielle delegerede fra de forskellige lande bevist, at de rent speculative forhandlinger om betydningen af straffesystemerne vare af liden praktisk betydning. Derimod vil en forståelse mellem de forskellige regeringer for at opnå visse almindelige og fælles forholdsregler, som ville være istand til at forebygge forbrydelser og til at afskrække forbryderne af profession og dem, som stå i fare for at blive det, med større udbytte kunne tilstræbes. De imellem flere stater afsluttede udleveringstraktater ere vel udsprungne af samme tanke, men

disse traktater have netop af mangel på denne forståelse ikke kunnet bringe det tilsigtede resultat. Spørgsmålene, som vedrøre strafferettens ensartethed, det internationale politi, deportationen, det offentlige tilsyn og løsladte fangers udvandring, kunne ikke med nytte afgjøres i talrige forsamlinger, i hvilke de officielle delegerede danne minoriteten.

Kongressen i London, som var fremkaldt af de forenede staters regering og dens utrættelige representant Dr. Wines, havde mindre til hensigt at forhandle de theoretiske spørgsmål end at udveksle vundne erfaringer og at give de mænd, som beskæftigede sig med fængselsvidenskaben, lejlighed til at lære hverandre at kende. Førend kongressen skiltes ad, udnævnte den en kommission med det hverv at organisere den penitentiære statistik og at forberede den næste internationale kongres.

Lige fra kommissionens første møde i Bryssel følte den, at det var uundgåeligt at give den et officielt præg, hvis den skulde nå sit mål. I den anledning henvendte dens præsident Dr. Wines sig til de forskellige regeringer med anmodning om, at disse vilde udnævne delegerede, som kunde deltage i dens forhandlinger. Frankrig, Rusland, Sverig, Norge, Danmark, Italien, Storhertugdømmet Baden, Holland og Sveits indvillige deri og udnævnte deres delegerede.

Ved kommissionens sidste møde i Bryssel 1877 overdrog den sit bureau at udarbejde et forslag til statuter og organisation af en international penitentier Kommission, og det er dette forslag, som er fremstillet foran.

Om Kommissionens område, således som dette er fremstillet i § 1., kan man muligt mene, at spørgsmål, som vedrøre straffelovgivningen og politiet, ikke høre ind derunder. Omendskønt hovedsagen vistnok er straffefuldbrydelsen, kunne imidlertid alle de grene af administrationen, som direkte eller indirekte stå i forbindelse med hin, ikke aldeles ligge uden for dens interesse. De erfaringer, som gjøres ved den daglige berøring med fanger af alle kategorier, bør ikke gå tabt for dem, som skulle forebygge forbrydelsen, afskrække forbryderen og forfatte straffelovene. Intet hjul i den offentlige administrations maskineri er isoleret; de have alle berøringspunkter med hverandre, som de, der have særlig tilsyn med et af hjulene, ikke bør være ubekendte med. Overhovedet vil det vistnok blive indrømmet, at en international penitentier kongres bør forene alle elementer, officielle og ikke officielle, som arbejde på at forebygge forbrydelsen, give dem lejlighed til at meddele deres iagttagelser, udveksle deres

ideer og således i alle lande fremskynde interessen for de mange derhen hørende spørgsmål. På denne måde vil man ad den hurtigste vej komme til at oplyse den offentlige mening.

Om den internationale penitentiære statistik bemærkes, at sålænge som den nuværende brogethed i de forskellige landes lovgivning skal vedvare, vil det være umuligt at skabe en virkelig videnskabelig international penitentier statistik.

Med hensyn til forslaget virkeliggjørelse er det hensigten, at de officielle delegerede fra de forskellige lande, som indvillige deri, skulle forlange deres regerings autorisation til at forhandle om forslaget. Når det er vedtaget, vil det blive meddelt alle regeringer med anmodning om disses godkendelse.
